

Løkke på sporet

Da Lars Løkke Rasmussen holdt foredrag i Vartov i januar – om Grundtvig, fællesskab og frihed – benyttede han lejligheden til at lægge afstand til forestillingen om, at tro og religion står i modsætning til demokrati og oplysning. Hermed fik han ikke alene lagt afstand til sin forgænger i embedet, Anders Fogh Rasmussen, der – noget uoverlagt, men langt fra uden gennemslagskraft – krævede religion ud af det offentlige rum. Nej, han blev hermed også, som en professor i statskundskab påpegede det i Kristeligt Dagblad, den første statsminister i 50 år, der “ikke går med på sangen om, at religion er noget gammeldags, vil dø med samfundsudviklingen og i mellemtiden alene bør befinde sig inden for hjemmets fire vægge”.

Den melding skal Lars Løkke Rasmussen bestemt ikke have utak for – for nu at sige det på jysk. Det er fint, at statsministeren således klart lægger afstand til en forestilling, der ellers breder sig hurtigt i disse år, hvor kulturradikale sekularister og islamkritikere indgår sære alliancer.

Særlig fint er det naturligtvis, når ordene kommer fra en statsminister, der hermed anerkender den solide tradition hertilands for, at driftighed, samfundsansvar og tro kan gå hånd i hånd. Og NB: også en tradition for, at tro ikke er fundamentalistisk – bl.a. takket være Grundtvig og hans mageløse opdagelser.

Det rigtigt gode spørgsmål er, hvordan statsministerens nye indsigt udmønter sig i praksis? Kunne man forestille sig en politik, der ikke er lutter åndsfraværelse?

Det rigtig gode spørgsmål er så, hvordan statsministerens nye indsigt udmønter sig i praksis?

Kunne man for eksempel forestille sig, at den positive vurdering af tro i en sam-

fundsmæssig sammenhæng kunne betyde, at der vil være grænser for, hvor blank på religion man kan tillade sig at være på regeringsniveau? Kun få dage før statsministerens udmelding lykkedes det fx undervisningsminister Tina Nedergaard, Løkkes partifælle, i et avisinterview at lægge afstand til de “antidemokratiske værktøjer”, man benyttede sig af i Det gamle Testamente – i modsætning til vores samfund i dag, hvor ”retssamfundet er præget af De Ti Bud”. Man kan godt være en anelse urolig ved, at landets vigtigste uddannelses- og dannelsesinstitution er lagt i hænderne på et menneske, der mangler ganske basal indsigt i samfund og religion.

Men lad det ligge – tilbage til statsministerens udmelding. Den første Rasmussens bortvisning af religion fra det offentlige rum kom i kølvandet på karrikaturkrisen, og adressen var tydeligvis “de andres” religion. Man kan notere sig, at den anden Rasmussens positive omtale af religion falder samtidig med, at han lægger vægt på det danske samfunds åbenhed overfor alle, der kan og vil. Så vidt så godt.

Men set herfra må man også håbe, at statsministerens nye indsigt smitter af på måden at drive politik på i det moderne samfund. At det altså ikke alene bliver et snævert fokus på tro og religion men også en reel anerkendelse af det menneskelige spillerum som mere end en balancegang på bundlinjer eller i kanten af et regneark? Som en realisme i synet på, hvad et menneske er, og hvad der driver mennesker? At mennesket også er ånd?

Staten kan ikke gøre mennesker lykkelige, men kunne man forestille sig en politik, der ikke bare er lutter åndsfraværelse?

Man har lov at håbe.